11 d'octubre: Santa Soledad Torres Acosta, religiosa

Text de l'Evangeli (*Lc* 10,25-37): En aquell temps, un mestre de la Llei es va aixecar i, per posar a prova Jesús, li va fer aquesta pregunta: «Mestre, què haig de fer per a posseir la vida eterna? Jesús li digué: «Què hi ha escrit en la Llei? Què hi llegeixes?». Ell va respondre: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tota la força i amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix». Jesús li digué: «Has respost bé: fes això i viuràs».

Però ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: «I qui són els altres que haig d'estimar?». Jesús va contestar dient: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí. S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar. L'endemà va treure's dos denaris i els va donar a l'hostaler dient-li: 'Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més'.

»Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans dels bandolers?». Ell respongué: «El qui el va tractar amb amor. Llavors Jesús li digué: «Vés, i tu fes igual».

«Un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí »

Mn. Miguel BONET Nicolau
(Barcelona, Espanya)

Avui celebrem el "dies natalis" de santa Soledad Torres Acosta (1826-1887), el seu naixement a la vida eterna. «Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare celestial» (Lc 6,36): hem de tenir entranyes de misericòrdia envers el dèbil que pateix. «Estava (...) malalt i em visitàreu» (Mt 25,36): els cristians no podem oblidar que allò que fem al germà ho estem fent al Fill de Déu.

La Mare Soledad tingué aquesta intuïció de servir el malalt en la seva pròpia casa, en el seu propi ambient. Aquest fou el seu carisma, la gràcia de l'Esperit que la mogué i que segueixen les Serventes de Maria.

El Papa Francesc insisteix en la necessitat d'anar a les perifèries existencials, allí on l'esser humà pateix moralment i física, per aixecar-lo de la prostració, a l'estil del Crist que vingué a cercar allò que estava perdut. La Mare Soledad i les Serventes de Maria saben veure en el malalt el Crist que sofreix en els seus membres, tal com diria l'apòstol Pau.

En la seva exhortació "Una Església Samaritana", el Card. Martínez Sistach, quan era Arquebisbe de Barcelona, deia que els creients a l'estil del Crist hem d'apropar-nos a l'home ferit, sense por a la "contaminació ritual" o "legal"; la dignitat de l'ésser humà és el més important. «Vaig estar malalt i em visitàreu (...)»: aquesta màxima mogué la Mare Soledad. I l'Església ens la proposa com a exemple a seguir, sabent que seguim els passos del Crist, el Bon Samarità.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Déu meu! Si la tardança en obrir-me les portes de casa teva és per a provar la meva constància, esperaré, però si és perquè vols de mi una altra cosa, manifesta'm la teva voluntat» (Santa Soledad Torres Acosta)

- «Jesús s'identifica amb els pobres: els afamats i assedegats, els forasters, els despullats, malalts o empresonats. Amor a Déu i amor al proïsme es fonen entre si: en el més humil, trobem Jesús mateix i en Jesús trobem Déu» (Benet XVI)

- «'Si no tingués caritat, diu encara l'Apòstol, jo no seria res...' I tot allò que és privilegi, servei i àdhuc virtut... 'si no tingués caritat, de res no em serviria' (1Co 13,1-4). La caritat és superior a totes les virtuts. És la primera de les virtuts teologals: 'Mentrestant subsisteixen la fe, l'esperança i la caritat, totes aquestes tres; però la més gran de totes és la caritat' (1Co 13,13)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1826)